

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Izman Ilie și avocatul Șpac Alexandru în numele inculpaților Arap Andrei și Izman Ilie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Căușeni din 06 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, în cauza penală în privința lui

Arap Andrei

Izman Ilie

Termenul examinării cauzei:

instanța de fond: 23.11.2016-06.12.2016;

instanța de apel: 17.01.2017-15.03.2017;

instanța de recurs: 31.05.2017-26.07.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 06 decembrie 2016, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Arap A. a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, la 5 ani și 9 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, la 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 6 ani.

Izman I. a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, la 5 ani și 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, la 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 5 ani și 5 luni.

1.1. Prin aceeași sentință au fost condamnați Burlac Iu. și Galagan N., însă în privința acestora hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentință, instanța de fond a reținut că, la 04.11.2016, în jurul orelor 01³⁰, Arap A., împreună și la o înțelegere prealabilă cu Izman I., Burlac Iu. și minorul XXXXXX, realizându-și scopul comiterii unui atac tâlhăresc, asigurându-se din timp cu mijloc de transport, cagule, mănuși și bandă adezivă, cu automobilul de marca/model "Dacia Logan", cu n/î C PU 926, s-au deplasat în s. Săiți, r-nul Căușeni, unde repartizându-și din timp rolurile, mascându-se prin îmbrăcarea cagulelor pe cap, au pătruns în domiciliul soților, Siloci, unde i-au atacat prin aplicarea violenței periculoase pentru viață și amenințarea cu o asemenea violență, i-au imobilizat prin legarea mâinilor și picioarelor cu bandă adezivă și au sustras o pereche de cercei din aur cu costul de 5 000 lei și un acumulator de la telefonul mobil cu costul 1 00 lei, cauzând victimelor daune în proporții considerabile.

Tot el, Arap A. la 04.11.2016, acționând în aceleași circumstanțe, în timpul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, cunoscând cu certitudine că XXXXXX, este minor nu a curmat acțiunile sale infracționale, ci dimpotrivă, l-a instigat și atras la săvârșirea infracțiunii.

Aceleași circumstanței, descrise mai sus, au fost reținute de către prima instanță și în sarcina inculpatului Izman I.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri avocații Bragoi A. și Gadîrca O. în numele inculpaților Arap A. și Izman I., care au solicitat:

avocatul Bragoi A. în numele inculpatului Arap A., casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În motivarea apelului declarat, avocatul a invocat următoarele argumente:

- instanța de judecată a aplicat în privința inculpatului Arap A. o pedeapsă extrem de aspră, reieșind din faptul că acesta este o persoană tânără, în vârstă de doar 21 ani, menționând că poate fi reeducat și fără a fi izolat de societate, fapt care rezultă și din totalitatea circumstanțelor care atenuază vinovăția;

- inculpatul nu are antecedente penale, s-a căit sincer în cele comise și promite că în viitor nu va comite alte infracțiuni, mai mult ca atât a indicat că integral le-a recuperat părților vătămate prejudiciul material și moral, în sumă de 10 000 lei;

- în privința lui Arap A. urmează a fi stabilită o pedeapsă mai mică, deoarece infracțiunea comisă nu a avut urmări grave, fapt care micșorează esențial gravitatea faptei și consecințele ei;

- instanța de fond incorect a reținut faptul că inculpații au atacat părțile prin aplicarea violenței periculoase pentru viață și amenințarea cu asemenea, or,

lui Siloci I. i-au fost cauzate leziuni corporale neînsemnate, iar lui Siloci Al-dra, i-au fost cauzate leziuni corporale ușoare;

- circumstanțele stabilite în privința inculpatului Arap A., permit ca în totalitatea lor să fie recunoscute ca excepționale și corespunzător să fie aplicate prevederile art. 79 Cod penal;

avocatului Gadîrca O., în numele inculpatului Arap A., casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b) c) d) f) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 4 și 5 luni închisoare.

În motivarea apelului declarat, avocatul a invocat următoarele argumente:

- deși instanța de fond la examinarea cauzei a reținut doar circumstanțe atenuante, or, careva circumstanțe agravante nu s-au stabilit, indică la faptul că, instanța de judecată nu a aplicat pedeapsa minimă, aplicând o pedeapsă mult prea aspră;

- instanța de fond urma să țină cont de comportamentul făptuitorului în timpul și după consumarea infracțiunii, să analizeze situația familială a acestuia și starea materială, să i-a în considerare și faptul că Arap A. nu a comis infracțiunea în stare de recidivă și nu are antecedente penale nestinse și trebuia să țină cont și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului;

- în privința lui Arap A. urmează a fi aplicate și prevederile art. 90 Cod penal, deoarece a săvârșit o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave, iar pedeapsa care urmează a fi aplicată va fi în acord cu scopul pedepsei.

3.1. Aceleași solicitări și argumente au fost invocate în apelurile avocaților Bragoi A. și Gadîrca O. declarate în numele inculpatului Izman I.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, fiind menținută fără modificări sentința.

5. Instanța de apel a reținut că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpați în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpaților Arap A. și Izman I. încadrarea juridică corectă și anume art. 188 alin.(2) lit.b), c), d), f) și 208 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, prin încheierea protocolară fixată în conținutul procesului-verbal al ședinței din 29.11.2016 (f.d. 164, vol.II), instanța a admis cererea inculpaților privind examinarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire

penală, astfel încât judecarea cauzei penale s-a desfășurat în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a reținut că, la individualizarea și stabilirea categoriei și mărimea pedepsei în privința inculpaților Arap A. și Izman I., în mod just prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite (au comis pentru prima dată o infracțiune gravă, intenționată și o infracțiune mai puțin gravă), de motivul acesteia, de persoana celor vinovați, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de atitudinea acestora față de cele săvârșite, totodată ținând cont și de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât și a altor persoane.

Referitor la solicitarea invocată în cererile de apel de către apelanți privitor la aplicarea în privința inculpații a prevederilor art. 79 Cod penal și în baza art. 90 Cod penal, să le fie suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, instanța de apel nu a remarcat careva circumstanțe excepționale care ar constitui temei de aplicare a prevederilor art. 79 Cod penal, din care motive, a considerat inoportună aplicarea în privința lui Arap A. și Izman I. a prevederilor acestei dispoziții legale.

În cât privește cerința invocată în cererea de apel de aplicare în privința inculpaților a prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel de asemenea a considerat-o neargumentată și lipsită de fundament juridic, or, inculpaților în corespundere cu prevederile legale și în baza principiilor individualizării pedepsei li s-a aplicat o pedeapsă definitivă în mărime de 6 ani și respectiv 5 ani și 5 luni închisoare, adică peste limita stabilită de art. 90 alin. (1) Cod penal.

În același context, instanța de apel a menționat că, atunci când infractorul a comis mai multe infracțiuni în concurs, suspendarea condiționată a executării pedepsei se va putea dispune numai dacă pedeapsa aplicată pentru concurs este închisoarea ce nu depășește limitele prevăzute în alin. (1) art. 90 Cod penal, împrejurări care nu se rețin în speță.

Tot la acest capitol, instanța de apel a accentuat că, suspendarea condiționată a executării pedepsei operează atunci când persistă convingerea că nu este rațional ca inculpații să execute pedeapsa închisorii. Însă, în speță, instanța de apel a apreciat drept întemeiată și legală concluzia primei instanțe în respingerea aplicării unei pedepse mai blânde față de inculpați cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpaților, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de închisoare în limitele stabilite de prima instanță, or, aplicarea unei alte pedepse, cea solicitată de către apelanți nu este rațională și nici proporțională acțiunilor comise de către inculpați.

Prin urmare, instanța de apel cu referire la stabilirea pedepsei a reiterat că, prima instanță în mod corect la aplicarea pedepsei inculpaților, a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75- 78 Cod penal.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare inculpatul Izam I. și avocatul Șpac Al-dru în numele inculpaților, care solicită:

inculpatul Izam I., fără a invoca vreun temei de drept din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, indicând argumente similare cu cele menționate în apel de către partea apărării și expuse în pct. 3 al prezentei decizii.

avocatul Șpac Al-dru în numele inculpaților, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpații să fie condamnați în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, la pedeapsă non-privativă de libertate, sub formă de amendă și în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, până la 5 ani închisoare, cu executarea separată a acestora.

În motivarea recursului declarat, recurentul invocă următoarele argumente:

- instanțele inferioare nu s-au pronunțat concret și nu au făcut un control integral asupra tuturor motivelor invocate în apeluri cât și în probele aduse de partea apărării în instanța de apel;

- instanțele inferioare la individualizarea pedepsei inculpaților, nu au reținut următoarele circumstanțe: colaborarea activă cu organul de urmărire penală, situația grea materială, ambii având o vârstă tânără și nu sunt formați psihologic;

- instanțele de judecată erau obligate să i-a în considerație și circumstanțele atenuante menționate mai sus, iar la alegerea măsurilor de pedeapsă inculpaților să pună întrebarea conform cerințelor alin. (2) art. 344 Cod de procedură penală, cu privire la aplicarea unor pedepse mai ușoare decât cele prevăzută de lege - art. 90 Cod penal, mai mult, legea nu interzice aplicarea art. 79 Cod penal, care, de asemenea prevede că, prezența circumstanțelor excepționale ale cauzei care micșorează esențial gravitatea faptei legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe, cât și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia;

- art. 208 alin. (1) Cod penal, prevede trei măsuri alternative de pedeapsă, dintre care, amenda și muncă neremunerată în folosul comunității. Aplicarea acestor măsuri de pedeapsă nu au fost luate în considerație de către instanțele de judecată, atunci când infracțiunea prevăzută de art. 208 alin. (1) Cod penal, este o

infracțiune mai puțin gravă, iar din circumstanțele cauzei se constată că era necesar aplicarea acestor pedepse inculpaților.

- instanța de fond incorect a indicat în sentință că, inculpații au atacat părțile vătămate prin aplicarea violenței periculoase pentru viață și amenințarea acestora cu o asemenea violență;

- în timpul săvârșirii infracțiunii, leziunile corporale cauzate părților vătămate, sunt periculoase doar pentru Siloci Al-dra.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare declarate, solicitând inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurenții invocă temei de casare a hotărârilor contestate pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând pct. 10) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursuri, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Este necesar de a releva că, avocatul Șpac Al-dru, invocând în recursul declarat eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționează despre faptul că, *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este*

expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, cu toate acestea dânsul nu specifică expres și nu racordează erorile menționate la hotărârea contestată.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs, în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu.

Analizând în continuare conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal reține că, recurenții sunt de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților Arap A. și Izman I., criticând hotărârile judecătorești numai în partea stabilirii pedepsei, invocând că, în speță nu au fost identificate careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, în privința acestora, or, aceștia și-au recunoscut vinovăția s-au căit sincer de cele comise și în instanța de fond, cauza a fost examinată în ordinea prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Motivele recurenților, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat în privința lui Arap A. și Izman I. alte pedepse alternative, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

De asemenea, Colegiul consideră necesar de evidențiat că, în art. 90 Cod penal sunt prevăzute condițiile pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, și anume se prevede că instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana vinovatului și considerând necesar poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând obligatoriu în hotărâre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpaților, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama în deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestora și corect au conchis că inculpații au comis din intenție o infracțiune gravă și una mai puțin gravă, de motivul acestora, de persoana celor vinovați, prin urmare corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și potrivit alin. (8) al acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) și art. 208 alin. (1) Cod penal, în baza cărora au fost condamnați Arap A. și Izman I., prevăd pedeapsa sub formă de "închisoare de la 8 la 10 ani" și respectiv "amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de până la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 5 ani".

Însă, în cauză deferită judecării, se constată că, potrivit sentinței adoptate în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Arap A. a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) și art. 208 alin. (1) Cod penal, la închisoare în mărime de 5 ani și 9 luni și respectiv 3 luni, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar Izman I. a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) și art. 208 alin. (1) Cod penal, la închisoare în mărime de 5 ani și 4 luni și respectiv 3 luni, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 5 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pedepse care se încadrează în noile limite stabilite prin reducerea cu o treime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiunile normelor imputate.

După care, legalitatea sentinței a fost verificată de instanța de apel, care a menținut condamnarea în privința inculpaților în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), f) și art. 208 alin. (1) Cod penal, statuând că, corect prima instanță a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a individualizat pedeapsa

stabilită în privința acestora. Or, criticele apelaților în partea ce ține de solicitarea casării sentinței în latura pedepsei, au fost respinse, ca nefondate.

La baza acestei concluzii, instanțele judecătorești au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, au ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunilor săvârșite, care fac parte din categoria celor *grave* și mai *puțin grave*, de faptul că inculpații și-au recunoscut vina și s-au căit sincer, precum și de persoana acestora, de influența pedepselor aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților, precum și de prevenirea de a săvârși infracțiuni noi.

Colegiul penal menționează că argumentele recurenților, precum că la stabilirea pedepsei instanța de apel, nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum că inculpații și-au recunoscut vina, nu pot fi reținute, deoarece recunoașterea vinei este o circumstanță atenuantă, mai mult că această circumstanță este un drept al inculpaților, care deja au fost luate în considerație de către instanța de fond la aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani pentru Arap. A. și 5 ani și 5 luni pentru Izman I., pentru săvârșirea infracțiunilor de *tilhărie* și *atragerea minorilor la activitate criminală sau determinarea lor la săvârșirea unor fapte imorale*.

Or, conform practicii judiciare, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Cât privește alegațiile recurenților referitoare la aplicarea în privința inculpaților Arap A. și Izman I. a prevederilor art. 79 Cod penal, instanța de recurs le consideră neîntemeiate, or, careva circumstanțe excepționale care ar constitui temei de aplicare a normei menționate, în speță nu au fost reținute.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a erorii de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de către recurenți în cererile de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în *pct. 5 din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418

Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate la caz, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Izman Ilie și avocatul Șpac Alexandru în numele inculpaților Arap Andrei și Izman Ilie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, în cauza penală în privința lui *Arap Andrei și Izman Ilie*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti